Dosar nr. 3-408/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 19 februarie 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 02 aprilie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului ***** – avocatul *****
Reprezentantului pîrîtului Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova – *****
În lipsa:
Reprezentantului terțului Inspectoratul General al Poliției, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova privind anularea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcție

A C O N S T A T A T:

Argumentele și solicitările reclamantului.

La 3 februarie 2025, avocatul ***** în numele și interesele reclamantului ***** a înaintat cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General al Poliției, prin care a solicitat:

1. Anularea actului administrativ individual defavorabil - Ordinului nr. 2ef din 10.01.2025 cu privire la sancționarea disciplinară a Ofițerului de patrulare „„Chișinău" a Direcției patrulare „Centru” a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****;

2. Restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă;

3. Încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a sumei de 200 (două sute) lei cu titlul de taxă de timbru;

4. Încasarea din contul pârâtului în contul reclamatului a cheltuielilor de asistență juridică pe care le vom ajusta pe parcursul judecării cauzei.

La data de 11 decembrie 2025 avocatul ***** în numele și interesele reclamantului ***** a depus cerere de concretizare a cerințelor expuse în acțiunea inițială, prin care a solicitat:

1) Anularea actului administrativ individual defavorabil - Ordinului nr. 2ef din 10.01.2025 cu privire la sancționarea disciplinară a Ofițerului de patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****;

2) Restabilirea în funcție a lui *****, urmare a eliberării neligitime din funcție.

Deși pe parcursul examinării cauzei au fost concretizare pretențiile, instanța reține că, în esență, circumstanțele de fapt și de drept invocate au rămas aceleași.

Astfel, în motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că, la data de 10 ianuarie 2025, în timp ce se afla în concediu de odihnă anual, i-a fost comunicat, prin servicii de mesagerie, Ordinul nr. 2ef din aceeași dată, prin care a fost sancționat disciplinar și ulterior concediat din funcția de inspector principal în cadrul INSP.

Ordinul contestat a fost întemeiat pe presupusa implicare a sa într-un act de corupție, constând în primirea unei sume de bani de la un conducător auto pentru a nu-l sancționa contravențional, fapt susținut printr-o ordonanță de începere a urmăririi penale, o înregistrare audio și materiale fotografice.

Reclamantul a precizat că procedura de concediere a fost viciată, întrucât actul administrativ a fost emis de Ministerul Afacerilor Interne, care nu are calitatea de angajator, această competență revenind Inspectoratului General al Poliției. Totodată, a invocat că a fost încălcat termenul legal de desfășurare a anchetei de serviciu, ceea ce atrage nulitatea ordinului de concediere.

De asemenea, s-a invocat că reclamantul nu a comis faptele imputate, subliniind că existența unei ordonanțe de pornire a urmăririi penale nu echivalează cu constatarea vinovăției, în lipsa unei hotărâri judecătorești definitive.

Înregistrarea audio utilizată ca probă nu îi aparține, iar aceasta ar fi fost realizată la o dată diferită de cea a presupusului incident. Totodată, a invocat că o astfel de înregistrare, realizată pe ascuns, nu poate fi admisă ca probă în cadrul unui litigiu de muncă.

Partea reclamantă a mai invocat existența unor neconcordanțe între declarațiile persoanei care a formulat denunțul și probele prezentate, ceea ce pune la îndoială veridicitatea acestora.

Procesul-verbal de audiere a persoanei respective nu conține data întocmirii și nu respectă cerințele legale privind autenticitatea documentelor electronice, fiind lipsit de semnătură electronică.

În final, s-a invocat că probele administrate au fost obținute cu încălcarea legii și, prin urmare, nu pot fi reținute, motiv pentru care ordinul de concediere este afectat de vicii grave de legalitate, ce impun anularea acestuia.

În drept, reclamantul la depunerea acțiunii în contencios administrativ și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. j) și alin. (2), art. 59 alin. (7) și alin. (11) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI; pct. 9 subpct. 6) lit. i), pct. 13 și pct. 26 din Hotărârea Guvernului nr. 547/2019; pct. 53 și pct. 54 din Hotărârea Guvernului nr. 409/2017; art. 8 și art. 252 din Codul de procedură penală; art. 195 și art. 141 alin. (1) din Codul administrativ; art. 2 alin. (4), art. 146 alin. (2) și art. 117 alin. (1)–(3) din Codul de procedură civilă; art. 42 și art. 43 din Legea nr. 124/2022 privind identificarea electronică și serviciile de încredere.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

Prin referința formulată, Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 64-81).

În motivarea referinței, autoritatea publică pârâtă, Ministerul Afacerilor Interne, a menționat că nu recunoaște acțiunea înaintată de reclamant, considerând-o neîntemeiată și solicitând respingerea acesteia.

Pârâtul a precizat că, în baza unui comunicat înregistrat la 27 noiembrie 2024, a fost inițiată examinarea circumstanțelor privind presupusa implicare a reclamantului într-o faptă de corupție, fiind efectuate inclusiv percheziții la domiciliul acestuia în cadrul unei cauze penale pornite pentru infracțiunea prevăzută de art. 324 alin. (1) Cod penal.

Potrivit materialelor acumulate, reclamantul ar fi primit mijloace bănești de la un conducător auto pentru a nu-l sancționa contravențional, aceste circumstanțe fiind susținute prin declarațiile persoanei vizate, înregistrări audio și alte probe administrate în cadrul anchetei de serviciu.

Totodată, s-a menționat că, în cadrul anchetei, au fost audiați mai mulți participanți, inclusiv colegi ai reclamantului, precum și reclamantul însuși, care nu a recunoscut faptele imputate.

S-a invocat că acțiunile reclamantului contravin atribuțiilor funcționale ale polițistului, precum și normelor legale și deontologice aplicabile, inclusiv obligațiilor privind respectarea legalității, integrității și combaterii corupției.

De asemenea, reclamantul nu și-a îndeplinit obligațiile de serviciu, nu a documentat contravenția constatată și nu a denunțat presupusa tentativă de corupție, acceptând mijloace bănești necuvenite.

Prin aceste acțiuni, reclamantul a încălcat multiple prevederi legale, inclusiv din legislația privind activitatea Poliției, integritatea, statutul funcționarului public cu statut special, precum și Codul de etică și Statutul disciplinar.

Totodată, abaterea disciplinară a fost constatată în urma unei anchete de serviciu, iar sancțiunea disciplinară aplicată, a fost dispusă în temei legal, astfel că actul administrativ contestat este legal și întemeiat, fiind emis cu respectarea legislației în vigoare, iar vinovăția reclamantului este confirmată prin probele administrate în cadrul anchetei de serviciu.

Afirmația reclamantului privind lipsa competenței Ministerului Afacerilor Interne de a emite ordinul de concediere este eronată, întrucât, potrivit cadrului normativ aplicabil, ministrul afacerilor interne are competența de a aplica sancțiuni disciplinare funcționarilor publici cu statut special, inclusiv celor din structurile subordonate.

Referitor la pretinsa încălcare a termenului de desfășurare a anchetei de serviciu, s-a precizat că termenul a început să curgă din data înregistrării comunicatului la Serviciul protecție internă și anticorupție, și nu de la data indicată de reclamant, astfel încât ancheta și emiterea ordinului au avut loc în termenul legal.

Sancțiunea disciplinară a fost aplicată în termenul prevăzut de lege, în baza concluziilor anchetei de serviciu aprobate, iar ordinul emis întrunește toate cerințele legale de formă și fond.

Aplicarea sancțiunii disciplinare nu este condiționată de existența unei hotărâri judecătorești penale definitive, răspunderea disciplinară fiind distinctă și independentă de cea penală.

Cu privire la faptul că reclamantul se afla în concediu la data emiterii ordinului, partea pârâtă a precizat că sancțiunea urma a fi pusă în aplicare la revenirea acestuia din concediu, nefiind încălcate prevederile legale.

Probele administrate confirmă implicarea reclamantului în faptele imputate, inclusiv prin datele de localizare ale mijlocului de serviciu, verificările efectuate în sistemele informaționale și declarațiile persoanei implicate.

În ceea ce privește solicitarea de restabilire în funcție, partea pârâtă a precizat că aceasta este neîntemeiată, întrucât concedierea a fost legală, însă a menționat că funcția ocupată anterior de reclamant este, în prezent, vacantă.

În consecință, autoritatea publică pârâtă a solicitat instanței de judecată respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat ar fi fost emis legal și cu respectarea prevederilor legale aplicabile.

Argumentele terțului:

La data de 24 februarie 2025, Inspectoratul General al Poliției a depus referință prin care a menționat că, nu este de acord cu cererea de chemare în judecată înaintată de reclamantul ***** și a solicitat respingerea acesteia ca nefondată.

Terțul a invocat că, potrivit prevederilor Codului administrativ, instanța de judecată urmează să verifice legalitatea actului administrativ contestat, inclusiv sub aspectul temeiurilor de fapt și de drept, precum și existența unei eventuale vătămări a drepturilor reclamantului.

Totodată, terțul a precizat că la data de 27 noiembrie 2024 a fost înregistrat comunicatul privind efectuarea percheziților la domiciliul reclamantului, acesta fiind bănuit de comiterea infracțiunii de corupere pasivă, fapte ce urmează a fi examinate și în cadrul procesului penal.

Suspiciunea de comitere a unei infracțiuni de corupție de către un funcționar public cu statut special afectează imaginea instituției și este incompatibilă cu menținerea raporturilor de serviciu.

Funcționarul public cu statut special are obligația de a respecta normele legale, etice și de integritate, iar comportamentul imputat reclamantului contravine acestor exigențe.

Referitor la competența de emitere a ordinului de concediere, terțul a precizat că Ministrul afacerilor interne are dreptul legal de a aplica sancțiuni disciplinare funcționarilor publici cu statut special.

Totodată, terțul a invocat că autoritatea publică a exercitat în mod legal dreptul discreționar, a analizat toate circumstanțele relevante și a respectat limitele legale.

În concluzie, terțul a menționat că procedura administrativă a fost desfășurată corect, fiind administrate probe suficiente și concludente, iar actul administrativ contestat este legal, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În final, terțul a solicitat instanței de judecată examinarea cauzei în lipsa reprezentantului său.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul ***** nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul ***** (împuternicit prin mandatul avocațial seria MA nr. 2071091), care a susținut integral argumentele expuse în acțiune, solicitând admiterea integrală a acesteia în sensul concretizat.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Ministerului Afacerilor Interne - ***** (împuternicită în baza procurii nr. 22/4513 din 23.12.2025) a pledat pentru respingerea cererii de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate în referință.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General al Poliției nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 61, 85), însă prin referința formulată a solicitat examinarea acțiunii în lipsa acestuia. În aceste condiții, instanța de judecată, în temeiul art. 218 lit. d) din Codul administrativ, a dispus examinarea cauzei în lipsa reprezentantului Inspectoratului General al Poliției.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este

inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”*în special cînd*” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
d) respectarea procedurii prealabile;
e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;
f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, în procesul examinării cauzei, s-a constatat că reieșind din conținutul acțiunii formulate de reclamant și esența revendicărilor sale, ***** contestă

Ordinul ministrului afacerilor interne nr.2 ef. din 10 ianuarie 2025 „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a Inspectoratului național de securitate publică a Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne, inspector principal *****.”

Reieșind din pretențiile formulate de reclamant, prin prisma art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, se constată că acțiunea înaintată întrunește atât elemente ale acțiunii în contestare, cât și ale acțiunii în obligare, întrucât vizează, pe de o parte, anularea integrală a Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 2 ef. din 10 ianuarie 2025, iar pe de altă parte, restabilirea acestuia în funcția anterior deținută.

Din documentele anexate la dosar rezultă următoarea situație de fapt:

Potrivit Fișei de evidență și control, la data de 27 noiembrie 2024, în Serviciul management documente al Serviciului protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne (SPIA al MAI), a fost înregistrat cu nr. 2840 comunicatul special transmis de Inspectoratul național de securitate publică (INSP) din cadrul Inspectoratului General al Poliției (IGP), potrivit căruia, la data de 20 noiembrie 2024, în jurul orei 08:00, la domiciliul inspectorului principal ***** *****, angajat al Serviciului nr. 5 al Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP, s-au prezentat ofițerii Centrului Național Anticorupție pentru a efectua percheziții în baza ordonanței pe cauza penală nr. 2024970561, fiind bănuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) din Codul penal.

Ca urmare, a fost dispusă inițierea și desfășurarea anchetei de serviciu nr. 800 a/s privind presupusele acțiuni ilegale ale angajatului INSP, ***** (f.d. 20-41 din dosarul administrativ).

La data de 26 decembrie 2024, șeful Serviciului protecție internă și anticorupție al MAI a aprobat încheierea privind rezultatul anchetei de serviciu referitoare la acțiunile pretins ilegale ale ofițerului Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP al IGP, inspector principal ***** (f.d. 10-18 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 10 ianuarie 2025, a fost emis Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****”, prin care acesta a fost sancționat cu concediere din funcția publică cu statut special, cu dreptul la compensarea concediilor neutilizate și, după caz, cu reținerea costului echipamentului restant (f.d. 1-9 din dosarul administrativ).

Ordinul a fost comunicat angajatului ***** prin scrisoarea nr. 34/17-160 din 10 ianuarie 2025, expediată prin poșta electronică la adresa *timofei.storceac@igp.gov.md* (f.d. 84-85), iar o copie a ordinului i-a fost înmînată contra semnătură la data de 3 februarie 2025, fapt atestat pe ultima filă a documentului (f.d. 25).

Nefiind de acord cu ordinul menționat, *****, la data de 3 februarie 2025, s-a adresat în instanța de judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ.

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate, se constată că Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef din 10.01.2025 constituie un act administrativ în sensul art. 10 și 11 din Codul administrativ, fiind emis de o autoritate publică și având scopul de a reglementa o situație individuală. Ordinul nominalizat reprezintă un act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, întrucât, în speță, reclamantul a invocat faptul că ordinul a avut un impact negativ asupra imaginii și reputației profesionale a reclamantului.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1)

și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea parcurgerii etapei prejudiciare, în conformitate cu art. 61 alin. (1) Legea privind funcţionarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nr. 288 din 16 decembrie 2016 coroborat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Același lucru rezultă și din textul pct. 5 din partea dispozitivă a Ordinului șefului IGP nr. 2 ef din 10.01.2025, și anume: ” *Ordinul poate fi contestat în termen de 30 zile de la comunicarea sau notificarea acestuia în instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ (Judecătoria Chişinău (sediul Râşcani), mun. Chişinău, str. Kiev, 3), prin depunerea unei cereri de chemare în judecată împotriva autorității emitente (Ministerul Afacerilor Interne).”*

Astfel, din actele cauzei rezultă că ordinul contestat a fost emis pe data de 10 ianuarie 2025, fiind comunicat reclamantului prin poșta electronică la 10 ianuarie 2025 (f.d. 84-85 din dosarul administrativ), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 3 februarie 2025, în termenul prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 209 alin. (1) și (2) lit. a), având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează că reclamantul a respectat și termenul de depunere a acțiunii în contencios administrativ.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Art. 43 alin. (1) din Constituție, stabilește că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept **al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

Reclamantul ***** revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ, invocând vătămarea unui drept subiectiv și consecințele negative produse prin actul administrativ individual defavorabil contestat.

În aceste circumstanțe, se constată că este întrunită și condiția privind revendicarea unui drept legitim, în accepțiunea art. 39 din Codul administrativ.

Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinînd acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizînd probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele

de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă următoarele.

În baza ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 337 ef din 3 august 2020, reclamantul ***** a fost numit prin transfer în funcția de inspector principal, ofițer al secției patrulare ”Chișinău” a Direcției patrulare ”Centru” a Inspectoratului Național de Securitate Publică, eliberându-l din funcția de ofițer superior al secției evidență și analiză accidente rutiere a Direcției Poliției de patrulare a Inspectoratului Național de Securitate publică (f.d. 57 din dosarul administrativ).

La 5 noiembrie 2024, de către organul de urmărire penală al Direcției nr. 3 a Direcției generale urmărire penală a Centrului Național Anticorupție, în baza autodenunțului cet. Sprinceanu Constantin Radu, consemnat în procesul-verbal din 3 noiembrie 2024, a fost pornită cauza penală nr. 2024970561, în baza semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) din Codul penal. (f.d. 76-79 din dosarul administrativ)

La data de 27 noiembrie 2024, în temeiul comunicatul special transmis de Inspectoratul național de securitate publică (INSP) din cadrul Inspectoratului General al Poliției (IGP), înregistrat cu nr. 2840 în cadrul Serviciului management documente al Serviciului protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne (SPIA al MAI), a fost dispusă inițierea unei anchete de serviciu în vederea elucidării acțiunilor pretins ilegale ale ofițerului Serviciului

nr. 5 al Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare Centru a INSP, inspector principal ***** *****.

Potrivit conținutului raportului/comunicatului special, s-a invocat că la data de 20 noiembrie 2024, în jurul orei 08:00, la domiciliul inspectorului principal ***** *****, angajat al Serviciului nr. 5 al Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP, s-au prezentat ofițerii Centrului Național Anticorupție pentru a efectua percheziții în baza ordonanței pe cauza penală nr. 2024970561, fiind bănuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) din Codul penal.

Prin Ordinul șefului Inspectoratului național de securitate publică nr. 98 ef. din 13 decembrie 2024, inspectorului principal ***** pentru perioada de activitate 11.04.2024 - 11.04.2025, i s-a acordat concediu de odihnă anual plătit de la 13 decembrie 2024 până la 15 ianuarie 2025. (f.d. 19 din dosarul administrativ).

Fiind audiat la data de 5 decembrie 2024 în cadrul anchetei de serviciu, ***** a declarat că, în perioada aprilie–15 noiembrie 2024, a fost detașat să activeze în grupul Moto al Inspectoratului național de securitate publică din cadrul Inspectoratului General al Poliției. Conform graficului de serviciu, la data de 3 noiembrie 2024, acesta a participat la menținerea ordinii publice și supravegherea traficului rutier pe sectorul Râșcani din municipiul Chișinău, folosind motocicleta de serviciu cu nr. MAI 9940, împreună cu colegul său Doca Dan, care utiliza motocicleta cu nr. MAI 9942.

În legătură cu fapta imputată, ***** a precizat că nu recunoaște vinovăția, nu a solicitat și nu a primit niciun mijloc financiar de la nicio persoană și nu își amintește să fi oprit în acea zi vreun autovehicul cu numere de înmatriculare străine. (f.d. 41 din dosarul administrativ).

În scopul elucidării circumstanțelor cazului, la 3 decembrie 2024, Serviciul protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne a înaintat către Serviciul Tehnologii Informaționale al MAI interpelarea nr. 4/3195, prin care a solicitat date privind traseul de deplasare al motocicletei de serviciu cu n/î MAI 9940 pentru data de 3 noiembrie 2024, în intervalul 10:00–18:00, precum și istoricul accesărilor efectuate de ***** în sistemul informațional „eData”.

Prin răspunsul din 5 decembrie 2024, Serviciul Tehnologii Informaționale al MAI a transmis, pe suport optic, informațiile solicitate, inclusiv traseul de deplasare al motocicletei și istoricul accesărilor utilizatorului pentru data indicată. (f.d. 42-45 din dosarul administrativ).

Tot la 3 decembrie 2024, Serviciul protecție internă și anticorupție al MAI a solicitat de la Inspectoratul național de securitate publică al IGP informații suplimentare privind activitatea reclamantului, inclusiv referința de serviciu, fișa postului, ordinul de numire în funcție, date privind eventuale sancțiuni disciplinare, apartenența la sindicat, graficul de serviciu pentru 3 noiembrie 2024, procesele-verbale întocmite și înregistrările video realizate cu camera de corp. De asemenea, s-a solicitat prezența reclamantului și a superiorului său pentru audieri. (f.d. 52-53 din dosarul administrativ)

Prin răspunsul din 5 decembrie 2024, Direcția patrulare „Centru” a INSP a prezentat documentele solicitate. (f.d. 56 din dosarul administrativ)

În urma examinării probelor, inclusiv a datelor privind traseul de deplasare și a fișierului electronic „Utilizator E-Data acces.xlsx”, s-a stabilit că la 3 noiembrie 2024, în jurul orei 15:35, reclamantul a verificat datele cet. Sprînceanu Constantin, iar la ora 15:42 a verificat automobilul cu n/î X6 VOR, aparținând aceluiași cetățean.

Totodată, în urma examinării suportului informațional, a fost identificat un fișier audio ce redă o discuție între două persoane de gen masculin, atribuite reclamantului și conducătorului

auto Sprînceanu Constantin, din conținutul căreia rezultă remiterea unei sume de bani. Conform constatărilor, reclamantul ar fi primit suma de 1000 lei, restituind ulterior 200 lei.

De asemenea, din examinarea materialelor foto s-a stabilit existența unor imagini cu bancnote și cu motocicletele de serviciu implicate, precum și prezența a doi angajați în uniformă. (acțiunile enunțate au fost stenografiate în procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10 decembrie 2024, 24 decembrie 2024 f.d. 33-38, 47-51 din dosarul administrativ).

La data de 26 decembrie 2024, șeful Serviciului protecție internă și anticorupție al MAI a aprobat încheierea privind rezultatul anchetei de serviciu referitoare la acțiunile pretins ilegale ale ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP, inspector principal ***** (f.d. 10-18 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 10 ianuarie 2025, a fost emis Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****", prin care acesta a fost sancționat cu concediere din funcția publică cu statut special, cu dreptul la compensarea concediilor neutilizate și, după caz, cu reținerea costului echipamentului restant (f.d. 1-9 din dosarul administrativ).

Prin ordinul respectiv, în temeiul art. 58 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, reclamantului ofițer Serviciului nr. 5 al Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare Centru" a INSP, inspector principal ***** ***** i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară - concediere din funcția publică cu statut special, pentru comiterea unei abateri grave, la caz, manifestată prin nedocumentarea unei contravenții la 3 noiembrie 2024, permiterea continuării conducerii mijlocului de transport în condiții ilegale și acceptarea unei sume de 800 lei de la conducătorul auto, precum și prin încălcarea normelor deontologice, abuzul de funcție, compromiterea imaginii instituției și neîndeplinirea obligațiilor legale de prevenire și raportare a faptelor de corupție.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **şi** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat "Legalitatea" consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afectează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef din 10.01.2025, reprezintă pentru reclamant act administrativ defavorabil, prin prisma prevederilor art. 11, alin. (1), lit. a) Cod administrativ.

Prin prisma normelor enunțate, se reține că destinatarul actului administrativ individual este exclusiv persoana în privința căreia acesta produce efecte juridice directe, respectiv, la caz, reclamantul *****.

Astfel, Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef din 10.01.2025 nu vizează și nu produce efecte juridice directe asupra unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea

procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terțelor persoane prin procedura administrativă desfășurată de Ministerul Afacerilor Interne, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Garanțiile unui proces echitabil în materie penală, stabilite de către Curtea Europeană, sunt aplicabile în egală măsură și procedurilor disciplinare[1].

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, efectuarea anchetei de serviciu în cazul unei abateri disciplinare constituie o etapă obligatorie a procedurii disciplinare. Aceasta reprezintă o prerogativă a angajatorului, care are competența de a constata eventualele abateri disciplinare comise de salariați și de a dispune aplicarea sancțiunilor corespunzătoare. Totodată, s-a statuat că, sub sancțiunea nulității absolute, nicio sancțiune disciplinară nu poate fi aplicată înainte de efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

Scopul desfășurării anchetei de serviciu anterior adoptării deciziei privind aplicarea sau neaplicarea unei sancțiuni disciplinare constă în asigurarea protecției salariatului în raport cu poziția dominantă a angajatorului, în vederea prevenirii eventualelor manifestări de arbitrar sau abuz.

Curtea a reținut, de asemenea, că într-un stat democratic protecția persoanei reprezintă una dintre atribuțiile fundamentale ale statului. În exercitarea acestei atribuții, legiuitorul a stabilit, la art. 55 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, condițiile în care pot fi aplicate sancțiuni disciplinare polițiștilor. Astfel, alin. (1) al articolului menționat prevede că sancțiunile disciplinare se aplică prin ordinul angajatorului numai după efectuarea anchetei de serviciu referitoare la abaterea disciplinară imputată.[2]

În prezenta cauză, procedura administrativă a fost inițiată de către Serviciul protecție internă și anticorupție al Ministerul Afacerilor Interne în temeiul comunicatul special transmis de Inspectoratul național de securitate publică (INSP) din cadrul Inspectoratului General al Poliției (IGP), înregistrat cu nr. 2840 în cadrul în cadrul Serviciului management documente al

---

[1] Cauza *Vanjak vs Croatia*, 14 ianuarie 2010 și Hotărîrea Curții Constituționale a RM nr. 24 din 16.09.2016 pentru controlul constituționalității art. 55, alin. (2) și (8) din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului și pct. 59, supct. 2) și 5) și pct. 65 din Statutul disciplinar al polițistului.

[2] Hotărîrea Curții Constituționale nr. 24 din 14.09.2016, privind excepţia de neconstituționalitate a articolului 55 alin.(2) și alin.(8) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției şi statutul poliţistului și pct.59 subpct. 2) și 5) și pct.65 din Statutul
disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 9 iulie 2013
(audierea în cadrul anchetei disciplinare) (sesizarea nr.60g/2016)

Serviciului protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne (SPIA al MAI), având ca obiect elucidarea acțiunilor pretins ilegale imputate ofițerului Serviciului nr. 5 al Secției patrulare „Chişinău” a Direcției patrulare Centru a INSP, inspector principal ***** *****.

Din înscrisurile administrate în cauză rezultă că, la data de 3 decembrie 2024, prin scrisoarea nr. 4/3197, Serviciul protecție internă și anticorupție al MAI a informat Inspectoratul național de securitate publică al IGP cu privire la necesitatea asigurării informării sub semnătură și a prezentării reclamantului la sediul Ministerului Afacerilor Interne, biroul nr. 203 al SPIA, pentru data de 5 decembrie 2024, ora 10:00, în vederea audierii acestuia în cadrul procedurii administrative, precum și a șefului său nemijlocit, pentru ora 10:30.

În aceste condiții, instanța constată că, cel puțin sub aspect formal, obligația autorității de a informa reclamantul despre desfășurarea anchetei de serviciu a fost respectată. Aspectele procedurii au fost aduse la cunoștința reclamantului în formă scrisă, fapt confirmat de materialele dosarului administrativ.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În acest context, instanța subliniază că așa cum stabilește art. 59 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, înainte de aplicarea sancţiunii disciplinare, angajatorul sau persoana împuternicită de către acesta este obligată să-i ceară funcţionarului public cu statut special o explicaţie scrisă privind fapta comisă. Refuzul de a prezenta explicaţia se consemnează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta şi, după caz, de un reprezentant al salariaţilor.

În temeiul pct. 65 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, desfășurarea anchetei de serviciu presupune: 1) examinarea sesizării; 2) audierea funcționarului sau funcționarilor a căror faptă constituie obiectul sesizării; 3) audierea persoanei care a formulat sesizarea sau a celei care a raportat despre abaterea disciplinară comisă; 4) culegerea informațiilor considerate necesare pentru soluționarea cazului, inclusiv date cu caracter personal, prin mijloacele prevăzute de lege, inclusiv audierea oricăror altor persoane ale căror declarații pot contribui la soluționarea justă a cazului; 5) administrarea probelor, precum şi verificarea documentelor, a declarațiilor prezentate.

Conform punctului 69 din Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017, funcționarul care urmează a fi audiat în cadrul anchetei de serviciu este în drept:

1) să solicite înlăturarea persoanei care efectuează ancheta de serviciu, la apariția temeiurilor prevăzute în pct. 57 al prezentului Statut disciplinar;

2) să prezinte persoanei care efectuează ancheta de serviciu probele pe care le consideră necesare, în vederea demonstrării nevinovăției sale sau care pot influența la aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai blânde;

3) să conteste acțiunile persoanei care efectuează ancheta de serviciu și deciziile adoptate în cadrul acesteia la conducătorul subdiviziunii care a dispus efectuarea anchetei de serviciu, iar, după caz, la conducătorul ierarhic superior.

Punctul 70 al Statutului prevede că la finalizarea anchetei de serviciu, persoana sancționată disciplinar, în baza unei cereri scrise înaintate pe numele persoanei care a dispus desfășurarea anchetei de serviciu, este în drept să ia cunoștință de ordinul și materialele anchetei, cu

respectarea legislației privind secretul de stat și protecția datelor cu caracter personal. Cererea se anexează la materiale anchetei de serviciu.

Articolul 7 al Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 158 din 22 iunie 1982 privind încetarea raporturilor de muncă din inițiativa angajatorului prevede că raporturile de muncă ale unui lucrător nu pot înceta pentru motive ce țin de conduita sau comportamentul acestuia înainte ca lucrătorului să i se ofere posibilitatea de a se apăra față de acuzațiile formulate împotriva sa, cu excepția situațiilor în care angajatorul nu poate, în mod rezonabil, să îi ofere această posibilitate.

În același sens, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, elementul esențial al efectuării anchetei de serviciu îl constituie audierea salariatului. În cadrul acestei proceduri, persoana vizată are dreptul de a formula și susține toate apărările în favoarea sa, precum și de a prezenta comisiei împuternicite să efectueze ancheta de serviciu probele și argumentele pe care le consideră relevante.

În acest context, alin. (2) al art. 55 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului prevede expres că, în cadrul examinării abaterii disciplinare, audierea polițistului și consemnarea declarațiilor acestuia sunt obligatorii. Curtea a subliniat că sarcina organizării audierii și consemnării susținerilor polițistului revine angajatorului, care are obligația de a-i oferi acestuia posibilitatea reală de a se apăra împotriva faptelor imputate.

De asemenea, Curtea a reținut că normele legale conferă persoanei supuse unei proceduri disciplinare dreptul la un proces contradictoriu, precum și posibilitatea de a prezenta probe și argumente în apărarea sa. În acest sens, obligativitatea audierii polițistului în cadrul anchetei de serviciu are drept scop asigurarea caracterului efectiv al cercetării disciplinare și garantarea respectării dreptului la apărare al persoanei vizate.[3]

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, a statuat că dreptul la o procedură echitabilă presupune ca părțile unui proces să aibă posibilitatea de a lua cunoștință de toate probele și documentele care pot influența decizia autorității și să le poată discuta. În acest sens, instanța europeană a subliniat că legislația internă poate îndeplini această cerință prin diverse mecanisme, însă acestea trebuie să asigure că „partea adversă" este informată despre depunerea observațiilor și are posibilitatea de a le comenta.[4]

Astfel, după cum s-a reținut anterior, la data de 3 decembrie 2024, prin scrisoarea nr. 4/3197, Serviciul protecție internă și anticorupție al MAI a informat Inspectoratul național de securitate publică al IGP despre necesitatea asigurării informării sub semnătură și a prezentării reclamantului la sediul Ministerului Afacerilor Interne, biroul nr. 203 al SPIA, pentru data de 5 decembrie 2024, ora 10:00, în vederea audierii în cadrul procedurii administrative, precum și a șefului său nemijlocit, pentru ora 10:30.

Se reține că, în aceeași zi, ***** a fost audiat cu privire la circumstanțele abaterii disciplinare imputate, aspect confirmat în mod expres prin procesul-verbal de audiere (f.d. 41 din dosarul administrativ).

În aceste condiții, rezultă că procedura disciplinară (ancheta de serviciu) a fost finalizată după parcurgerea etapelor obligatorii prevăzute de art. 59 alin. (1) din Legea nr. 158/2008, art. 59 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, precum și de art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ.

Prin urmare, instanța constată că autoritatea publică pârâtă a respectat cerințele legale prevăzute de art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, oferindu-i reclamantului posibilitatea

---

[3] Hotărîrea Curții Constituționale nr. 24 din 14.09.2016.

[4] Hotărârea din 20 octombrie 2001 în cauza *Pellegrini vs. Italia*, §44; Hotărârea din 26 iulie 2002 în cauza *Meftah și alții vs. Franța*, §51.

efectivă de a fi audiat și de a-și expune punctul de vedere cu privire la circumstanțele relevante care au stat la baza emiterii actului administrativ contestat.

Cu privire la alegațiile reclamantului privind depășirea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, instanța reține următoarele.

Prevederile pct. 59 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 7 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, stabilesc că durata desfășurării anchetei de serviciu nu poate depăși termenul de 30 de zile, fără a lua în calcul perioada în care funcționarul se află în concediu anual de odihnă, concediu de studii, concediu medical sau concediu paternal.

De asemenea, potrivit pct. 95 din același act normativ, sancțiunea disciplinară se aplică în termen de maximum 30 de zile de la momentul constatării abaterii disciplinare, fără a se lua în calcul perioada în care funcționarul se află în concediu anual de odihnă, concediu de studii sau concediu medical.

Totodată, pct. 96 din Statutul disciplinar prevede că sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată dacă de la data săvârșirii abaterii disciplinare au trecut mai mult de 6 luni, iar în cazul în care abaterea este depistată în urma unei revizii sau a unui control al activității economico-financiare, sancțiunea nu poate fi aplicată după expirarea termenului de 2 ani de la data săvârșirii încălcării.

Articolul 59 alin. (7) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, stabilește că sancţiunea disciplinară se aplică în maximum 30 de zile din momentul constatării abaterii disciplinare.

Articolul 59 alin. (11) din aceeași Lege, statuează că Ancheta de serviciu se desfăşoară o perioadă de 30 de zile din momentul iniţierii acesteia de către persoana abilitată, cu posibilitatea de a fi suspendată în cazul în care vinovăţia urmează a fi constatată de către alte organe de ocrotire a normelor de drept sau în cazul în care angajatul se află în concediu anual de odihnă, în concediu de studii ori în concediu medical, precum şi în alte împrejurări ce denotă imposibilitatea adoptării unei concluzii definitive în cadrul anchetei de serviciu.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 27 noiembrie 2024, în cadrul Serviciului protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne a fost înregistrat comunicatul special parvenit de la Inspectoratul național de securitate publică al Inspectoratului General al Poliției, fiind dispusă inițierea anchetei de serviciu nr. 800 a/s privind acțiunile pretins ilegale ale reclamantului, cu stabilirea termenului de examinare până la 27 decembrie 2024.

Instanța reține că susținerile reclamantului privind începerea curgerii termenului de la data de 21 noiembrie 2024 nu pot fi reținute, or acea dată vizează înregistrarea comunicatului în cadrul unei subdiviziuni a IGP, iar nu în cadrul autorității competente să desfășoare ancheta de serviciu, respectiv Serviciul protecție internă și anticorupție al MAI.

În acest sens, se constată că termenul de desfășurare a anchetei de serviciu a început să curgă la data de 27 noiembrie 2024, iar la 26 decembrie 2024 a fost aprobată încheierea anchetei de serviciu, moment ce marchează constatarea abaterii disciplinare.

Ulterior, în termenul legal de 30 de zile de la constatarea abaterii disciplinare, la data de 10 ianuarie 2025, a fost emis ordinul de sancționare disciplinară, cu mențiunea că aplicarea sancțiunii urma să aibă loc la revenirea reclamantului din concediu.

În aceste condiții, instanța concluzionează că procedura disciplinară s-a desfășurat cu respectarea termenelor legale, iar durata anchetei de serviciu s-a încadrat în termenul de 30 de zile prevăzut de normele aplicabile.

De asemenea, instanța reține că sancțiunea disciplinară a fost aplicată în termenul de 30 de zile de la momentul constatării abaterii disciplinare, respectiv de la data aprobării concluziei anchetei de serviciu, în conformitate cu prevederile art. 59 alin. (7) și (10) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și ale pct. 95 din Statutul disciplinar aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017.

Prin urmare, instanța apreciază că termenele legale prevăzute de actele normative incidente pentru desfășurarea procedurii disciplinare și aplicarea sancțiunii au fost respectate.

În continuare, cu privire la pretinsul viciu al procedurii disciplinare invocat de reclamant, referitor la lipsa competenței Ministerului Afacerilor Interne de a emite ordinul de sancționare, pe motiv că acesta ar fi fost concediat de o autoritate în care nu era angajat, instanța reține următoarele:

Contrar susținerilor reclamantului, cadrul normativ aplicabil consacră expres competența Ministrului afacerilor interne de a aplica sancțiuni disciplinare funcționarilor publici cu statut special.

Astfel, potrivit pct. 9 subpct. 16) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 693/2017, conducerea ministerului este exercitată de ministru, care are atribuția de a conferi grade de calificare, de a acorda stimulări și de a aplica sancțiuni disciplinare, în condițiile legii.

În același sens, pct. 79 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul MAI, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, prevede că ministrul afacerilor interne, în calitate de conducător al organului ierarhic superior, acordă stimulări și aplică sancțiuni disciplinare tuturor categoriilor de funcționari publici cu statut special.

De asemenea, potrivit pct. 2 din Anexa nr. 5 la Regulamentul privind evoluția în carieră a funcționarilor publici cu statut special din cadrul MAI, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 460/2017, ministrul își rezervă dreptul prioritar de a aplica proceduri de personal în privința angajaților din cadrul autorităților și instituțiilor subordonate ministerului, inclusiv transferul acestora între subdiviziuni.

Totodată, conform art. 59 alin. (13) din Legea nr. 288/2016, ministrul afacerilor interne, în calitate de conducător al organului ierarhic superior, este învestit cu atribuția de a acorda măsuri de stimulare și de a aplica sancțiuni disciplinare funcționarilor publici cu statut special.

Prin urmare, instanța constată că ministrul afacerilor interne are competența legală de a dispune sancționarea disciplinară a funcționarilor publici cu statut special din cadrul autorităților subordonate, astfel încât susținerile reclamantului privind nulitatea actului administrativ din acest motiv sunt neîntemeiate.

În consecință, instanța apreciază că procedura administrativă a fost desfășurată cu respectarea etapelor prevăzute de lege, fiind asigurate drepturile și garanțiile procedurale ale reclamantului, iar autoritatea publică pârâtă a acționat în conformitate cu principiul legalității și cu dispozițiile Codului administrativ în exercitarea atribuțiilor sale.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* al principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamantă sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt

obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În jurisprudența sa Curtea Europeană reamintește că articolul 6 § 1 din Convenție se aplică procedurilor disciplinare, totuși Convenția impune existența a cel puțin unuia dintre următoarele două mecanisme: fie organele profesionale disciplinare îndeplinesc ele însele exigențele articolului 6 din Convenție, fie nu le îndeplinesc, dar procedurile în fața lor sunt supuse unui control ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină, care dispune el însuși de garanțiile prevăzute de acest articol.[5]

În cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, Curtea a stabilit că se va presupune că Articolul 6 se aplică tuturor funcționarilor publici, cu excepția cazului în care statul demonstrează că sunt îndeplinite două condiții cumulative:

1. Dreptul intern al statului exclude în mod expres accesul la o instanță pentru acel tip de litigiu.
2. Această excludere este justificată de „motive obiective legate de interesul statului" (de exemplu, litigii care țin de securitatea națională sau de exercitarea directă a puterii suverane).

În cursul examinării cauzei, s-a constatat că disputa judiciară își are originea în sancționarea disciplinară a reclamantului, cu concedierea acestuia din funcţia publică cu statut special.

Reclamantul a solicitat instanței analizarea conduitei autorității publice în procesul efectuării anchetei de serviciu, din perspectiva legalității și a limitelor discreției decizionale, invocând, între altele, încălcarea atribuțiilor legale, depășirea competențelor discreționare, lipsa motivării adecvate și adoptarea unor măsuri disproporționate.

Potrivit prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr. 158 din 04 iulie 2008, prevederile prezentei legi se aplică funcţionarilor publici cu statut special (colaboratorilor serviciului diplomatic, ai serviciului vamal, ai serviciului fiscal de stat, ai Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, ai Autorității Naționale de Integritate, ai organelor apărării, de prevenire şi combatere a corupţiei, securităţii naţionale şi ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege) în partea care nu este reglementată prin legi speciale.

Art. 2 din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16.12.2016, definește noțiunea de funcționar public cu statut special, ca fiind persoană angajată în cadrul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, în autorităţile administrative sau instituţiile din subordinea acestuia, care deţine grade speciale şi exercită sarcini ce țin de competenţa entităţii din care face parte, în conformitate cu legislaţia în vigoare.

Conform art. 5 din Legea nr. 288 din 16.12.2016, activitatea funcţionarului public cu statut special se desfășoară exclusiv în baza legii și pentru executarea acesteia, în interesul persoanei și al comunității, potrivit principiilor profesionalismului, confidenţialităţii, integrităţii profesionale

---

[5] *Albert și Le Compte v. Belgia*, 10 februarie 1983, § 29, seria A nr. 58, *Fazia Ali v. Regatul Unit*, nr. 40378/10, § 75, 20 octombrie 2015, și *Eminağaoğlu v. Turcia*, nr. 76521/12, §§ 94 și 103, 9 martie 2021

şi loialităţii, stabilităţii în funcţia publică, colaborării şi cooperării, imparțialității și nediscriminării, transparenței, obiectivității, eficienței, responsabilității și subordonării ierarhice.

În conformitate cu art. 56 din Legea nr. 288 din 16.12.2016, funcţionarul public cu statut special care încalcă cu vinovăţie competenţele legale şi atribuţiile de serviciu ce îi revin este tras la răspundere disciplinară, civilă, contravenţională sau penală, în funcție de gravitatea situaţiei.

Potrivit art. 57 din aceeași lege, constituie abateri disciplinare acţiunile sau inacţiunile funcţionarului public cu statut special, săvîrşite cu vinovăţie, care încalcă prevederile legilor, ale altor acte normative, restrîngerile, regimul de interdicţii şi incompatibilităţi din prezenta lege, cerinţele din fişa postului.

În temeiul art. 58 alin. (1) din Legea nr. 288 din 16.12.2016, în funcție de gravitatea faptelor comise şi gradul de vinovăţie, funcţionarului public cu statut special i se pot aplica următoarele sancţiuni disciplinare:

a) avertisment;

b) mustrare;

c) mustrare aspră;

d) retrogradare cu un grad special;

e) retrogradare în funcţie;

f) concediere din funcţia publică cu statut special.

În conformitate cu prevederile art. 59 alin. (3) - (5) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concluziile anchetei de serviciu referitoare la fapta comisă din care rezultă date şi indicii că a fost săvîrşită o infracţiune se remit spre examinare organelor procuraturii. Funcţionarul public cu statut special vizat de ancheta de serviciu are dreptul să cunoască integral materialele anchetei, cu respectarea regimului juridic al datelor cu caracter personal şi al informaţiilor atribuite la secretul de stat, de asemenea să solicite şi/sau să prezinte probe în apărarea sa. La individualizarea sancţiunii disciplinare se ţine seama de activitatea anterioară a funcţionarului public cu statut special, de împrejurările în care a fost săvîrşită abaterea disciplinară, de cauzele, gravitatea şi consecinţele acesteia, de gradul de vinovăţie, precum şi de preocuparea pentru înlăturarea consecinţelor faptei comise.

Potrivit prevederilor pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07.06.2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, sarcinile anchetei de serviciu sunt: 1) examinarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă a circumstanțelor abaterilor disciplinare comise de către funcționari; 2) stabilirea cauzelor şi condițiilor care au condus la comiterea abaterilor disciplinare; 3) identificarea persoanelor vinovate şi asigurarea aplicării corecte a legislaţiei în vigoare, pentru ca fiecare persoană care a comis abateri disciplinare să fie sancționată potrivit vinovăției sale şi nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere.

Conform pct. 64 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, în procesul anchetei de serviciu urmează a fi constatate următoarele: 1) locul, timpul, metodele, motivele şi alte circumstanțe ale cauzei; 2) persoana care a comis abaterea disciplinară şi gradul de vinovăție al acesteia; 3) circumstanțele care influențează asupra gradului şi caracterului responsabilității persoanei vinovate, precum şi cele atenuante sau agravante; 4) calitățile profesionale ale persoanei care a comis abaterea disciplinară, alte date caracteristice (vârsta, gradul, funcţia, perioada de activitate în Poliţie, alte organe de drept, abaterile disciplinare comise şi sancțiunile aplicate anterior).

Respectiv, în temeiul pct. 65 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, desfășurarea anchetei de serviciu presupune: 1) examinarea sesizării; 2) audierea funcționarului sau

funcționarilor a căror faptă constituie obiectul sesizării; 3) audierea persoanei care a formulat sesizarea sau a celei care a raportat despre abaterea disciplinară comisă; 4) culegerea informațiilor considerate necesare pentru soluționarea cazului, inclusiv date cu caracter personal, prin mijloacele prevăzute de lege, inclusiv audierea oricăror altor persoane ale căror declarații pot contribui la soluționarea justă a cazului; 5) administrarea probelor, precum şi verificarea documentelor, a declarațiilor prezentate.

În conformitate cu prevederile art. 59 alin. (8) – (11) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aplicarea sancţiunii disciplinare nu exclude răspunderea penală, contravenţională sau civilă, după caz. Sancţiunea disciplinară se aplică în maximum 30 de zile din momentul constatării abaterii disciplinare. Abaterea disciplinară se consideră constatată în momentul aprobării concluziei privind abaterea comisă. Ancheta de serviciu se desfăşoară o perioadă de 30 de zile din momentul iniţierii acesteia de către persoana abilitată, cu posibilitatea de a fi suspendată în cazul în care vinovăţia urmează a fi constatată de către alte organe de ocrotire a normelor de drept sau în cazul în care angajatul se află în concediu anual de odihnă, în concediu de studii ori în concediu medical, precum şi în alte împrejurări ce denotă imposibilitatea adoptării unei concluzii definitive în cadrul anchetei de serviciu.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului confirmă că sancțiunile disciplinare pot fi aplicate chiar și în lipsa unei condamnări penale, cu condiția existenței unor probe suficiente privind abaterea disciplinară și respectării garanțiilor procedurale consacrate de art. 6 CEDO.

În cadrul examinării cauzei, instanța a reținut că reclamantul ***** activează în cadrul poliției de o perioadă îndelungată, iar prin ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 337 ef din 3 august 2020, acesta a fost numit, prin transfer, în funcția de inspector principal, ofițer al Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, fiind concomitent eliberat din funcția deținută anterior.

Totodată, la data de 27 noiembrie 2024, Serviciul protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne a inițiat ancheta de serviciu nr. 2840, în temeiul unui incident de integritate, potrivit căruia, la 3 noiembrie 2024, în jurul orei 15:30, cet. Sprînceanu Constantin, aflat la volanul unui automobil de model „BMW” cu număr de înmatriculare X6 VOR, ar fi fost stopat de un echipaj al Inspectoratului Național de Securitate Publică, iar pentru a nu fi documentată contravenția privind conducerea cu geamuri umbrite, reclamantul ar fi primit suma de 800 lei.

În acest context, instanța consemnează că, în cadrul verificărilor efectuate, s-a stabilit că la data de 5 noiembrie 2024 a fost pornită cauza penală nr. 2024970561 de către organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție, în baza unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) Cod penal de către reclamant.

Ulterior, la data de 19 noiembrie 2024, ***** a fost recunoscut în calitate de bănuit, iar potrivit susținerilor reprezentantului acestuia, cauza penală se află în prezent pe rolul instanței de judecată.

De asemenea, instanța reține că, în cadrul anchetei de serviciu, reclamantul a fost audiat cu privire la faptele investigate, fiind audiate și alte persoane relevante, inclusiv superiorul grupului Moto, Todița Vitalie, precum și colegul său, Doca Dan, care, conform graficului de serviciu, a activat împreună cu reclamantul în data de 3 noiembrie 2024.

Potrivit procesului-verbal de audiere din 5 decembrie 2024, reclamantul a declarat că nu recunoaște vinovăția în comiterea faptei imputate, precizând că nu a solicitat și nu a primit

mijloace bănești de la nicio persoană și că nu își amintește să fi oprit, în ziua respectivă, un autovehicul cu numere de înmatriculare străine.

La 10 ianuarie 2025, Ministerul Afacerilor Interne a emis Ordinul nr. 2ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****".

În speță, autoritatea pârâtă a susținut că măsura concedierii reclamantului, dispusă prin Ordinul nr. 2ef din 10 ianuarie 2025, pentru încălcarea gravă a dispozițiilor legale și a Codului de etică, determinată de nedocumentarea unei contravenții la 3 noiembrie 2024, permiterea continuării conducerii mijlocului de transport în condiții ilegale și acceptarea unei sume de 800 lei de la conducătorul auto, precum și prin încălcarea normelor deontologice, abuzul de funcție, compromiterea imaginii instituției și neîndeplinirea obligațiilor legale de prevenire și raportare a faptelor de corupție.

Autoritatea pârâtă a menționat că sancțiunea aplicată, concedierea, este proporțională cu gravitatea faptelor imputate, subliniind că aceasta constituie o măsură extremă, rezervată cazurilor de abateri grave sau repetate.

Pct. 7 din Codul de etică şi deontologie al funcţionarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 629 din 08 august 2017, reglementează obligațiile funcționarului, astfel, funcţionarul public cu statut special este obligat :

1) să execute strict şi corect prevederile actelor normative;

2) să respecte disciplina de serviciu;

3) să curme acţiunile care lezează demnitatea umană, actele de tortură, tratamentele inumane sau degradante;

4) să manifeste un comportament curajos în situaţiile ce reclamă necesitatea protecţiei vieţii, sănătăţii şi proprietăţii oamenilor;

5) să promoveze cultura de serviciu, respectul şi ajutorul reciproc;

6) să respecte familia şi să practice un comportament corect, bazat pe valori sociale înalte;

7) să fie disciplinat și vigilent, să manifeste inițiativă și perseverență, să își consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, corecte și conștiincioase a atribuțiilor de serviciu;

8) să respecte principiile, normele și regulile activității profesionale;

9) să promoveze și să consolideze prin propria prestație imaginea publică a instituției pe care o reprezintă;

10) să poarte uniforma și însemnele distinctive cu respectarea normelor privind portul uniformei, aprobate de ministrul afacerilor interne;

11) să respecte cerințele normelor unanim recunoscute de comportament în familie și societate, să nu admită exercitarea atribuțiilor de serviciu sub influența băuturilor alcoolice, substanțelor narcotice sau psihotrope.

Conform pct.29 și 30 al Codului de etică şi deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.629 din 08.08.2017, funcționarul public cu statut special nu tolerează actele de corupție şi nu face uz de autoritatea conferită de statutul său pentru rezolvarea unor interese personale sau ale altor persoane, să nu admită în activitatea sa acte de coruptei, acte conexe corupției și fapte de comportament corupţional; să denunţe imediat la organele competente orice tentativă de a fi implicat în acțiunile prevăzute la subpunctul 1).

Potrivit art.43 alin.(1) din Legea integrității nr.82 din 25.05.2017, lipsa integrității în sectorul public şi în cel privat conduce la săvârșirea actelor de corupție şi a celor conexe acestora şi atrage răspunderea, după caz, disciplinară, civilă, contravențională sau penală.

Capitolul V al Legii nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne reglementează drepturile și obligațiile funcționarului public cu statut special, precum și restricțiile, interdicțiile și situațiile de incompatibilitate aplicabile acestuia.

Conform art.50 lit.d) şi o) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarul public cu statut special are obligația să fie disciplinat şi vigilent, să manifeste inițiativă şi perseverență, să-şi consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, integre, corecte şi conștiincioase a atribuțiilor de serviciu; să informeze şeful ierarhic superior și autoritățile competente cu privire la faptele de corupție ori de influență necorespunzătoare săvârșite personal sau cele săvârșite de către alți funcționari publici cu statut special despre care a luat cunoștință.

Prin prisma normelor enunțate, instanța reține că funcționarul public cu statut special este ținut de un standard ridicat de conduită profesională și integritate, având obligația de a respecta strict prevederile legale, normele deontologice și principiile activității profesionale, precum și de a manifesta un comportament corect, responsabil și loial instituției din care face parte.

În acest context, instanța conchide că funcționarul public cu statut special, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, urmează să dea dovadă de o conduită ireproșabilă, caracterizată prin integritate, imparțialitate și respectarea valorilor etice, orice abatere de la aceste exigențe fiind de natură să afecteze nu doar activitatea sa profesională, ci și imaginea și credibilitatea instituției publice pe care o reprezintă.

Potrivit art. 56 din Legea nr. 288/2016, pentru încălcarea îndatoririlor de serviciu, a normelor de conduită, pentru îndeplinirea nesatisfăcătoare a sarcinilor, pentru pagubele materiale pricinuite, pentru contravențiile sau infracțiunile săvârșite în timpul serviciului sau în legătură cu exercitarea atribuțiilor funcției, public cu statut special poartă răspundere disciplinară, civilă, administrativă, penală, după caz.

Conform pct. 91 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, la aplicarea sancţiunii disciplinare se va ţine cont de:

1) activitatea desfăşurată anterior de către funcționar;

2) cauzele care au determinat săvîrșirea abaterii disciplinare;

3) împrejurările în care a fost săvîrșită abaterea disciplinară;

4) gradul de vinovăţie;

5) gravitatea abaterii disciplinare şi consecinţele acesteia;

6) preocuparea pentru înlăturarea consecinţelor faptei comise;

7) existenţa unor sancţiuni disciplinare aplicate anterior, care nu au fost stinse în condiţiile legii.

Conform pct. 40 alin. 6 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409 din 07.06.2017, în funcție de gravitatea faptelor comise şi gradul de vinovăție, funcționarului i se pot aplica mai multe sancțiuni disciplinare, prin care: concediere.

Pct. 92-94 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409 din 07.06.2017, stabilesc expres că gravitatea abaterii disciplinare se determină în funcție de consecințele acesteia. Sancțiunile disciplinare mai aspre se aplică pentru abaterile disciplinare grave sau

repetate comise în exercițiul funcției sau în grup. Concedierea este o măsură disciplinară extremă și se aplică pentru încălcări sistematice ale disciplinei de serviciu sau pentru comiterea unei abateri disciplinare grave.

Reieșind din normele de drept citate supra rezultă că, angajatorul este în drept să sancționeze disciplinar salariații, optând pentru una dintre sancțiunile disciplinare, în condițiile legii, în cazul comiterii unei abateri disciplinare.

În acest context, instanța de judecată reține că, din conținutul Ordinului nr. 2ef din 10 ianuarie 2025 cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Ministerului Afacerilor Interne, ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP, inspector principal ***** rezultă că în susținerea soluției de aplicare a sancțiunii disciplinare, angajatorul a invocat că, la data de 3 noiembrie 2024, aproximativ ora 15.30, cetățeanul Sprinceanu Constantin, conducând automobilul personal BMW cu nr. X6 VOR, înmatriculat în Marea Britanie, sub podul de pe str. Calea Moșilor din mun. Chișinău, în apropierea magazinului „MOTOLAND", a fost oprit de angajații Inspectoratului Național de Securitate Publică, care se aflau în serviciu pe motocicletele cu nr. MAI 9940 și MAI 9942. În acest context, ofițerul ***** ar fi primit de la Sprinceanu Constantin mijloace bănești în sumă de 800 MDL, cu scopul de a nu documenta contravenția și a nu-l sancționa pe conducătorul auto pentru geamuri umbrite.

Totodată, s-a constatat că la data de 20 noiembrie 2024, aproximativ ora 08.00, la domiciliul angajatului Serviciului nr. 5 al Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP, inspector principal ***** *****, domiciliat în or. Ialoveni, str. Alexandru cel Bun nr. 13, ap. 4, s-au prezentat ofițerii Centrului Național Anticorupție, efectuând percheziții în baza ordonanței pe cauza penală nr. 2024970561, fiind bănuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (1) Cod penal.

În temeiul celor constatate, conducerea Serviciului Protecție Internă și Anticorupție al MAI a dispus efectuarea anchetei de serviciu pentru elucidarea tuturor circumstanțelor cazului. În cadrul anchetei s-a stabilit că, conform graficului de serviciu, la data de 3 noiembrie 2024, reclamantul a desfășurat activități de menținere a ordinii publice și supraveghere a traficului rutier pe sectorul Râșcani, mun. Chișinău, utilizând motocicleta de serviciu nr. MAI 9940, împreună cu colegul său Doca Dan, care se afla pe motocicleta nr. MAI 9942.

Din probele administrate rezultă că au fost ridicate fișiere ce conțin traseul de deplasare a motocicletei de serviciu nr. MAI 9940 la 3 noiembrie 2024, între orele 10.00–18.00, de la Serviciul Tehnologii Informaționale, fișiere examinate și anexate la dosarul administrativ. Totodată, fișierul electronic „Utilizator E-Data acces.xlsx" a indicat că la ora 15.35 utilizatorul ***** a accesat datele cet. Sprinceanu Constantin (IDNP 2007030019778), care înregistra 13 puncte de penalizare, iar la ora 15.42 a verificat automobilul nr. X6 VOR, de asemenea al acestuia.

Prin procesul-verbal de cercetare la fața locului a suportului informațional CD-R „MyMedia" s-a constatat existența unui fișier audio, reprezentând o discuție între angajatul ***** și șoferul Sprinceanu Constantin, din care rezultă că reclamantul ar fi primit suma de 1000 lei, restituind ulterior 200 lei, motivând că suma este prea mare și oferindu-i șoferului posibilitatea de a recupera încă 200 lei, toate detaliile fiind consemnate în procesul-verbal din 24 decembrie 2024 și anexate la ancheta de serviciu.

În plus, examinarea fotografiilor motocicletelor a confirmat prezența în teren a motocicletelor nr. MAI 9940 și MAI 9942, alături de doi angajați în uniformă, fețele acestora nefiind vizibile.

Mai mult, instanța de judecată reține că, în cadrul ședinței desfășurate la data de 14 ianuarie 2025 și în conformitate cu principiul nemijlocirii, reglementat de art. 42 din Codul administrativ, a fost analizată în prezența reprezentanților reclamantului și autorității publice înregistrarea audio aflată pe suportul informațional CD-R „MyMedia". Din examinarea acesteia a rezultat că fișierul audio surprinde o conversație între angajatul ***** și șoferul Sprinceanu Constantin, în cadrul căreia reclamantul ar fi primit suma de 1000 lei, restituind ulterior 200 lei, motivând că suma este excesivă și oferindu-i șoferului posibilitatea de a recupera încă 200 lei.

Astfel, se constată că inspectorul principal *****, fiind repartizat la serviciul de menținere a ordinii publice pe sectorul Râșcani al mun. Chișinău, a stopat conducătorul auto Sprinceanu Constantin și, potrivit probelor administrate și analizate în conformitate cu principiul nemijlocirii, a primit de la acesta mijloace financiare necuvenite, le-a acceptat și nu a refuzat expres încercarea de implicare a sa în manifestări de corupție și nu a atenționat persoana asupra caracterului ilegal al acestei încercări, nu s-a asigurat cu martori, nu a informat CNA și conducerea sa, despre încălcările de implicare a sa în manifestări de corupție, cu toate că acestea întruneau elementele unei infracțiuni.

Astfel, examinând circumstanțele de fapt, coroborând cu normele incidente statului disciplinar al funcționarului public cu statut special, se constată cert că salariatul *****, a încălcat prevederile art. 20 lit. d), art. 24 alin. (4), art. 26 alin. (1) lit. a), b) şi k[1]) din Legea nr. 320/2012 cu privire la activitatea Poliției şi statutul polițistului, art. 18 alin. (4) lit. a) - e), art. 19 alin. (3) lit. a) din Legea integrității nr. 82/2017, art. 50 lit. a) - e). h'). i) şi o). art. 52 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul publie cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pet. 7 subpet. 1) şi 9), pct. 29, 30 subpet. 1), 2), 6) şi 7), pct. 32 din Codul de etică şi deontologie al funcționarului public cu statut special din cadru! Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017, pct. 7 subpct. 2) -5), 8), 9), 14) şi 21), pet. 13 subpet. 2) şi 5) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017 şi prevederile fişei postului, acțiuni/inacțiuni manifestate prin nedocumentarea la 3 noiembrie 2024, a contravenției conform prevederilor art. 228 alin. (7) din Codul contravențional, comisă de către Sprînceanu Constantin pentru conducerea mijlocului de transport de model „BMW" cu n/i X6 VOR inmatriculat în Marea Britanie, cu suprafețele portierelor geamurilor din față umbrite, dar şi a admis ca şoferul în continuare să comită contravenția menționată supra, permițându-i să urce la volan şi să conducă mijlocul de transport, astfel, ignorând prevederile art. 36 alin. (2) din Codul contravențional şi acceptareá mijloacelor băneşti ce nu i se cuvin în sumă de 800 lei. de la cet. Sprinceanu Constantin, nerespectarea normelor deontologice şi interdicțiilor, manifestate prin abuzul de calitatea sa oficială şi compromiterea prin activitatea sa publică prestigiul funcției, precum şi al instituției din care face parte, neexecutarea strictă şi corectă a prevederilor actelor normative nepromovarea şi neconsolidarea prin propria prestație a imaginii publice a instituției pe care o reprezintă, nedenunțarea actelor de corupție, neîntreprinderea măsurilor de prevenire şi de combatere a faptelor de corupție, cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor şi organelor competente despre actul de corupție care i-a devenit cunoscut, fapte prin care a denigrat imaginea şi prestigiul instituției.

În acest context, instanța de judecată reține că nu există nicio legătură de cauzalitate între temeiul emiterii Ordinului ministrului Afacerilor Interne nr. 2ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****" și afirmațiile reclamantului potrivit cărora argumentul autorității potrivit căruia există o ordonanță de pornire a urmăririi penale nu poate constitui temei

pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, ori actul administrativ individual contestat a fost emis pe baza materialelor anchetei de serviciu, inițiate în urma comunicatului special transmis de Inspectoratul Național de Securitate Publică (INSP) din cadrul Inspectoratului General al Poliției (IGP), și nu în baza ordonanței de pornire a urmăririi penale.

Astfel, se atestă că, ***** nu a fost sancționat disciplinar în legătură comiterea careva infracțiuni, dar a fost tras la răspundere disciplinară pentru neinformarea superiorilor și organelor competente despre actele de corupție, care au cunoscute în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu.

În acest sens, instanța de judecată atestă că răspunderea disciplinară este una separată de răspunderea penală, iar acestea două nu se exclud reciproc, fiind posibilă aplicarea lor separată.

În context, instanța de judecată constată că reclamantul nu a prezentat probe concludente care să justifice anularea Ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 2ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău" a Direcției patrulare „Centru" a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****".

În cadrul analizei cererii de anulare depuse în instanța de contencios administrativ, conform art. 93 din Codul administrativ, sarcina probei revine pârâtului, respectiv autorității publice care a emis actul administrativ contestat, având obligația de a demonstra că acesta a fost întocmit corect și proporțional în raport cu acțiunile și încălcările disciplinare ale funcționarului.

Analizând actul administrativ contestat în raport cu circumstanțele de fapt ale cauzei și dispozițiile legale citate anterior, instanța reține că Ordinul nr. 2ef din 10 ianuarie 2025, prin care reclamantul ***** a fost sancționat disciplinar cu concedierea din funcția publică cu statut special, a fost emis de Ministerul Afacerilor Interne în strictă conformitate cu legislația în vigoare și respectând procedura legală aplicabilă.

Totodată, instanța subliniază că ordinul este motivat corespunzător, fiind prezentate detaliat considerentele care au justificat emiterea actului administrativ individual, precum și temeiurile esențiale de drept și de fapt avute în vedere de Ministerul Afacerilor Interne.

Instanța reamintește că, potrivit art. 118 din Codul administrativ, un ordin de sancționare trebuie să cuprindă: a) motivarea în drept – indicarea temeiului legal și a formelor procedurale obligatorii; b) motivarea în fapt – justificarea oportunității emiterii actului; și c) descrierea detaliată a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului. În cazul de față, aceste cerințe au fost respectate integral la emiterea Ordinului nr. 2ef.

De asemenea, instanța constată că ancheta de serviciu a fost efectuată conform atribuțiilor prevăzute la pct. 48 al Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, respectiv a fost realizată o analiză completă, obiectivă și detaliată a circumstanțelor abaterii disciplinare, fiind identificate cauzele și condițiile care au condus la comiterea acesteia și asigurându-se aplicarea corectă a legislației în vigoare.

Astfel, s-a constatat cu certitudine că reclamantul, în virtutea funcției deținute cunoscând prevederile actelor normative menționate *supra*, a admis încălcarea acestor norme în mod intenționat.

Astfel, prin acțiunile/inacțiunile sale, inspector principal *****, a denigrat statutul funcției deținute și a atins prestigiul autorității publice în care activează, fapte ce constituie abateri disciplinare prin prisma art. 57 din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Astfel, potrivit art. 38 alin. (1) lit. j) al Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, raportul de serviciu al funcționarului

public cu statut special poate să înceteze în următoarele situații, pentru încălcări repetate ale disciplinei de serviciu pe parcursul unui an sau pentru comiterea unei încălcări grave.

Aderent, în jurisprudența Curții Constituționale, s-a statuat că în conformitate cu art. 4 din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarul public cu statut special aflat în sau în legătură cu exercitarea funcției este reprezentant al statului și exercită puterea publică în condițiile legii. Natura profesională distinctă a funcției publice cu statut special este determinată de tipul, sarcinile și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu, fapt ce impune asumarea unei conduite speciale și restricții individuale, restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale și instituirea de incompatibilități.[6]

Potrivit articolului 15 alin. (9) al Legii menționate, la angajare, funcționarul public cu statut special ia cunoștință, contra semnătură, de normele deontologice aplicabile, de restricțiile și interdicțiile stabilite prin lege.

Prin urmare, în virtutea statutului lor, persoanelor în cauză le este interzis să abuzeze de calitatea lor oficială și să compromită, prin activitatea lor privată ori publică, prestigiul funcției sau al instituției din care fac parte.

Astfel, funcționarul public cu statut special are obligația să aibă un comportament integru în activitatea publică și în viața personală și să dea dovadă de demnitate în calitatea sa de funcționar public cu statut special.

În cadrul procesului de individualizare a sancțiunii disciplinare, instanța reține că autoritatea competentă este obligată să țină cont de elementele esențiale prevăzute la pct. 91 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07.06.2017, și anume:

1. Cauzele care au determinat săvârșirea abaterii disciplinare;
2. Împrejurările în care aceasta a avut loc;
3. Gradul de vinovăție al funcționarului;
4. Gravitatea și consecințele abaterii disciplinare;
5. Conduita funcționarului public;
6. Existența unor antecedente disciplinare, care nu au fost stinse conform legii.

Totodată, autoritatea trebuie să aplice principiul proporționalității sancțiunii, astfel încât măsura luată să fie adecvată atât gravității faptei, cât și circumstanțelor personale și profesionale ale funcționarului, ori ingerința în drepturile persoanei trebuie să fie proporțională și să respecte principiul „interdicției excesului”.

Astfel, conform art. 29 alin. (1) - (3) Cod Administrativ, orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii. O măsură întreprinsă de autorităţile publice este proporţională dacă : a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă.

Instanța subliniază că principiul proporționalității funcționează ca un „mijloc de cântărire” și presupune utilizarea măsurilor administrative cu prudență, doar atunci când este cu adevărat necesar, pentru a nu afecta drepturile persoanei mai mult decât este necesar. Testul de proporționalitate se realizează pe verticală și cuprinde elementele: scop legitim, potrivire, necesitate și rezonabilitate; lipsa unui element atrage nelegalitatea actului administrativ.

În acest context, instanța constată că reclamantul ***** nu se află la prima abatere disciplinară. Potrivit Ordinului nr. 89 ef din 05 august 2008 emis de DGRU, reclamantului i s-a

---

[6] Decizia nr. 104 din 07 octombrie 2019 de inadmisibilitate a sesizării nr. 69g/2019 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 38 alin. (1) lit. j) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct. 21.

aplicat sancțiunea disciplinară – mustrare, pentru ignorarea și încălcarea cerințelor de serviciu, iar prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 422 ef din 28.09.2020 a fost sancționat disciplinar cu avertisment pentru atitudine neconștiincioasă.

Materialele anchetei de serviciu conțin probe suficiente care dovedesc faptele imputate reclamantului.

Stabilirea sancțiunii disciplinare revine angajatorului, ținând cont de gravitatea abaterii, consecințele acesteia, gradul de vinovăție și caracteristicile personale ale salariatului.

În cazul de față, se constată cert că sancțiunea aplicată este proporțională cu abaterea constatată.

De asemenea, la determinarea sancțiunii au fost analizate elementele definitorii ale răspunderii disciplinare, iar gravitatea încălcării a fost apreciată de angajator în contextul circumstanțelor specifice. Instanța reamintește că răspunderea disciplinară are un caracter excepțional, având în vedere responsabilitatea funcției deținută și importanța respectării obligațiilor de muncă, inclusiv a normelor de etică și deontologie profesională.

În același timp, instanța reține că niciun act normativ privind sancționarea disciplinară nu conține o enumerare exhaustivă a faptelor care constituie abateri disciplinare, ci se limitează la stabilirea sancțiunilor aplicabile.

Astfel, angajatorul are competența de a determina, în funcție de criteriile legale, ce sancțiune este potrivită în fiecare situație concretă. Enumerarea sancțiunilor prevăzută în Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nu implică obligativitatea aplicării acestora în ordinea listată, ci conferă angajatorului posibilitatea de a aprecia care măsură se impune, raportat la circumstanțele și gravitatea abaterii.

Din perspectivă legislativă, se impun două precizări esențiale referitoare la abaterea disciplinară a funcționarului public cu statut special:

1. Caracterul enunțiativ al abaterilor disciplinare – legea nu limitează în mod exhaustiv sfera abaterilor disciplinare, ci permite trimiterea și la alte sancțiuni prevăzute de acte normative subsecvente legii. În orice situație, abaterea disciplinară trebuie să fie expres prevăzută de lege sau de actele subsecvente acesteia.
2. Legalitatea abaterii disciplinare – sancțiunea disciplinară poate fi aplicată numai dacă funcționarul public a săvârșit o faptă calificată în mod expres de lege drept abatere disciplinară. Aceasta constă în încălcarea cu vinovăție a îndatoririlor ce revin funcției publice cu statut special, precum și a normelor de conduită profesională și civică prevăzute de lege.

Prin urmare, răspunderea disciplinară intervine exclusiv în cazul săvârșirii unei abateri disciplinare, definită ca orice încălcare cu vinovăție de către funcționar a obligațiilor corespunzătoare funcției deținute și a normelor de etică și conduită profesională reglementate legal.

În concluzie, instanța reiterează că, în cadrul anchetei de serviciu efectuate au fost executate sarcinile acesteia prevăzute în pct. 48 al Statului disciplinar al funcţionarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409 din 07.06.2017 şi anume a fost examinată sub toate aspectele, complet şi obiectiv a circumstanţelor abaterii disciplinare comise de către funcţionar, au fost stabilite cauzele şi condiţiile care au condus la comiterea abaterii disciplinare, a fost identificată persoana vinovată şi a fost asigurată aplicarea corectă a legislaţiei în vigoare.

Coroborînd circumstanţele stabilite cu certitudine în cadrul ședinței de judecată cu normele legale relevante cazului din speţă, precum și suportul probatoriu dedus instanței de către

participanții la proces, instanţa de judecată reţine legalitatea actului administrativ contestat - Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 2ef din 10.01.2025 „Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului Secției patrulare „Chișinău” a Direcției patrulare „Centru” a INSP al IGP al MAI, inspector principal *****”

Din considerentele menţionate supra, instanța ajunge la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de către ***** împotriva Ministerului Afacerilor Interne, persoană terță Inspectoratul General al Poliției, ca fiind neîntemeiată, ordinul de sancționare disciplinară care a fost emis în privința lui ***** ca urmare a abaterilor disciplinare comise de către ultimul și constatate cu certitudine în cadrul anchetei de serviciu fiind legal și întemeiat, iar sancțiunea disciplinară a fost aplicată în conformitate cu legislația în vigoare și cu respectarea principiului proporționalității prevăzut la art. 29 din Codul administrativ.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind restabilirea reclamantului în funcția anterior deținută, pretenția respectivă urmând să fie respinsă, ținînd cont de faptul că acest capăt de cerere este unul accesoriu în raport cu capătul de cerere prin care reclamantul a contestat actul administrativ individual emis de către pîrît, iar în condițiile în care acest capăt de cerere a fost respins, pe cale de consecință urmează a fi respins și capătul de cerere accesoriu reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal (*accesorium sequitur principalae*).

În consecință, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant se respinge în totalitate.

Potrivit art. 224 alin. (1), lit.f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere în totalitate ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de *****, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova privind anularea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcție.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU